

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785.
 ח. ד. 136. מען למברקים: "עולמפרט".
 המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
 דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
 ההפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב.
 המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

אתם גילויים. הם יודעים כי קלפיהם נתגלו ומאבדים את הבטחון העצמי שנוצר בידיהם. עורכי כתיב: סילבי קשת. נחב בכיר: אלי תבור. עורכי-משנה: דוב איתן, אורי סלע. עורך מבנית: עורך צור. עורכי-מערכת: צלם המערכת: אריה קרו. חברי המערכת: ישראל ביבר, ניצה נבון, שיעה גלזר, לידי גלזר, דוד הורוביץ, רותי ורד, רוני זוהר, אברהם חרמון, אוסקר סאבור, אלכס מסיס, אניבה סטן, עמוס קינן, שלמה קרו.

בקורס המסיימים היו מספרים סיפור על חילל אמריקאי, שנשאל מה האידיאל העליון האיש איש-עצבא. "למות למען המולדת", ענה האיש בתמימות. "טעית", השיב לו הבוחן. "התפקיד העליון הוא לראות לכן כי חיללי האויב ימותו למען מולדת שלהם". גורתי השבוע בבדיחה זו, כששמעתי דו"ח על מסיבת-עונאים שניתנה על-ידי פקיד ממשלתי בבוה, המציג התמרמר מאד על החשדות שהתעוררו בציבור בקשר עם פרשת רמז קסטנו.

יש לכם רק שתי אפשרויות, אמר. אם אינכם מאמינים כי שליחי השלטון היו מסור גלים לבצע מעשה כזה, עליכם להגיד זאת. אולם אם אתם חושבים שהם מסוגלים לכך, עליכם להופיע בכל יום בכותרת ראשית: יהודים, בירחו מן הארץ! דומני שיש כאן אי-הבנה קטנה. אותו גבר נתפתה לחשוב כי הארץ שייכת לו ולשותפיו בשלטון, וכי כל מי שהדבר אינו מוצא חן בעיניו חייב לברוח. אין טעות גדולה מזה.

מדינת ישראל אינה משק, היכול לסלק כל אדם שאינו מסכים עם הקו שנקבע בידי אספת-החברים. היא איננה שייכת לשלטון. היא שייכת לכל אדם שגדלו בה, שלחמו בשמה ושבסלבו למענה בקרב, בשדה ובסדנה. אם אי פעם נגיע למסקנה כי משהו רקוב בממלכה הזאת, לא נצא בכותרת: "יהודים דומים בירחו מן הארץ!" אהנו נפרסם את הכותרת ההפוכה בדיוק: "יהודים, הבריחו אותם מן הארץ!"

לא פעם שואלים אותנו, אחרי פרסום סידרת סערת של גילויי שחיתות: "מה זה עוורו? הרי המועל ממשך למעול, הגנב ממך שך לגנוב והפקיד המושחת ממשך בשרר תו". והם מצביעים לשם הוכחה על בנין השחיתות העומד על תילו, למרות שזה עתה הונחה תחת יסודותיו פצצת האמת. מטבעם של גילויים אלה שהם פועלים כי פצצת זמן. אמנם, מיד לאחר הפירסום, מתחילה פעולה קדחתנית באותם מוסדות נתקפים. האחראים עושים מלאכת שיטוש קפדנית, עוזרים למועלים באימון הצבור לי המשיך בעבודתם, כאילו לא קרה כלום. אולם אין זו אלא אחיות עינים. אנשי אותו מוסד יודעים היטב מה עוצמתה של פצצת הגילויים, והם אינם יכולים לשבת בשקט ולהתעלם מקיומה. בעיקר יודעים להעריך את עוצמת הפצצה אלה שבהם נגעו

כזה היה גורלה של סידרת הגילויים על הנעשה בעיר העולים הגלילית קריית-שמונה. שפורסמו לפני פחות משנה, תחת הכותרת "מחנה הרכוש של אהוד אבריאלי". התוצאה הראשונה נראתה כבר חוץ כדי פירסום הסידרה. גילויי העולם הזה שימשו נושא מרכזי — והוכחו כנכונים לחלוטין — במשפט שהתנהל בצפת, בפני שופט השלום יעקב ברוזאב. הודות להם, הוזכרו כמה מתושבי קריית שמונה, שנעצרו באשמת השחיתות בהפגנת מובטלים, כי נפלו קרבן להתנהגותם המזוהה של הבוסים של קריית שמונה.

השבוע המשיכה פצצת-הגילויים במלאכ-תה, קיעקה את מיבנה השחיתות בעיר זו עולים עד היסוד. למערכת העולם הזה הגיע דף מוכפל, שנשא את הכותרת מכתב גלוי לחברי מפא"י. על המכתב היה חתום יצחק זכאי, מנהל החברה לפיתוח קריית שמונה, שעל פעולותיה, או ליתר דיוק, חוסר פעולותיה — הרבינו לספר באותה סידרה. זכאי הסביר לחבריו למפלגה מדוע נאלץ צו הוא ואהוד אבריאלי להתפטר ממוסדותיהם בחברה: "הוא (אשר נזר, ראש המועצה המקומית) הצליח לשכנע את מנהל החשבון נות שיבלוש אחרי מעשי ויאסוף חומר כדי להבאיש את ריחי וילכלך אותי בעיני ה"קהל".

מנהל-החשבונות הבלש הלך בעקבות גלוי העולם הזה, אסף חומר שהספיק לי העמיד לזין כל נושאי המשרות בחברה לפיתוח קריית שמונה. זכאי התפטר ואתו — אהוד אבריאלי כבכודו ובעצמו. עתה, אני מקהה שתסכיפו אתי כי השאלה "מה זה עוורו?" אינה תמיד מוצדקת. האמת עוזרת תמיד.

אלה כפי

מכתבים

מסכים. קבוצה זו תקבל בקלות את תמיכת העם והנוער, ביחוד על-ידי זה שתעמיד בראשה אישיות ממוני העצבא. זה ענין של מול; הוא יכול להיות נאצר מוצלח או שישלף מחורבן. שנית, היר השחורה שאתם מתרעים נגדה, הצליח רק בתמיכת החוגים השולטים ככלכלת המדינה. הם יהיו שליטיה האמיתיים של המדינה. צדוק זילבר, תל-אביב.

נבו של ביניי אומנם רחב, אולם אולם אין הוא די רחב כדי לשמש מרחב לאמביציות אישיות ולחיוכוכים האישיים הקטנוניים שבין חברי היר השחורה לעצמם. במקום או כמאוחר יתפשוש שאי פותחים מעבר לגבן של מדינה, לא יהיה כל דבר שיעלם עור והיר השחורה תיבול כשם שפרחה. אשורי המאמין!

ההלמתי לכתוב לכם לאחר שקראתי את רשימתו של העורך, "סאחורי הנב" (העולם הזה 1021). אורי אבנרי חושף את דמותה של קבוצת אנשים, שהוא קורא לה היר השחורה, מראה עד כמה הם מסוכנים למדינה ולארץ כל זאת הוא טוען שאין כל טעם להילחם בהם, זה בלתי הוגן להקים את הצבור הישראלי, להראות לו את האמת ואת הצפוי לו ולא לתת לו דרך למנוע אפשרות זו.

יוסף מוזן, רמלה

העולם הזה מתח עובדות בלבד, המסי קנות הן ענין הקורא.

נסיונכם להסביר את סכנת הפאשיזם אמיתי, מהקבוצה שאתם מנינים היר ה"שחורה" הוא נכון. אולם לשני דברים אינני

אחר דודו

סוף סוף נמצא מישהו שיהיה לו העז להניח את האמת על האוויר המיושן של דוד בן גוריון לכתוב את ההיסטוריה על עצמו (העולם הזה 1022). הוא מתחיל להגיד כי לא את מנהם אוטישקין המנות, שראג לכך שעוד בחייו יקראו רחוב ירושלמי על שמו, והיה שולף כל בוקר את העזרת לנקות את השלטים בכל פינות הרחוב. ביניי אפילו אינו שולף את העזרת שלו. הוא מצחצח את שלטיו בעצמו.

זה מזכיר לי...באחד הויכוחים בפרלמנט הכריטי קרא אחד השרים לעבר ווינסטון צ'רצ'יל: "ההיסטוריה תשפוט מי מאיתנו צודק!" השיב צ'רצ'יל: "אני אשפוט, כי אני אכתוב את ההיסטוריה!" יעקב ברמך, נהריה

בית לאילנה

זועזעתי למקרא הכתבת אודות הילדה ש"הופקרה ברחוב (העולם הזה 1022). כפחחתי, שכל אחד מקוראיכם יטעה לעזור, לאותה ילדה אומללה שאין להאשימה בבת שעלה בנוראה. הודיעו באיזו צורה אפשר לעזור לילדה או לאמה.

זהבה רדום, חיפה

לא האמנתי שמקרה כזה יתכן במדינה מסודרת, בעלת מוסדות מעד מפותחים... מ. מועק, ראשון-לציון

עשיתם מפעל אנושי נדול בקחתכם על עצמכם למצוא בית לאילנה.

מר שמואל רויס, שהתנדב ללא כפייה לראות לילדה שהופקרה בחדר המדרגות, הוא סמל ושריד לדור של אנשים שהיו קיימים פעם. לדעתי מניע לו בשקט התואר איש מופת...

ין גילברד, תל-אביב

בתור אשה ואם לשני בנים הודעתי עמוקות למקרה הפקרת התינוקת אילנה. לא תיארתי לי שמוסדות כגון משרד הסעד,

היהודית במדינה ובמקום להזמין תלמידים ערביים לתערוכות נשק, טוב יעשה אם יעודד סיוורם במפעלי תרבות, או ערוכת בקורים הדרים בין כתיספר יהודיים וערביים.

אליאס מועק, מורה בבית הספר התיכון, נצרת

אות סיני

אם כבר תילקו אצלנו את סיני, היו צריכים לעשות זאת כך שהעולם יוכל לעזור אותו בנאות. ביום העצמאות פגשתי חברים שהשתתפו בקרבות וגם נפצעו אך לא עזרו את אות סיני. בני כולם היתה אותה תשובה: אם החיילת שישבה כאחד המשרדים בעזרה בקלה את אות סיני, או אהנו מתביישים לעזור אותו. אני חושב שזה בצדק. כל הכבוד לנבונתים לא היו החיילים לוחמים בעזרה, שבלעדיהם לא היו החיילים לוחמים בחזית. מניע להם את עבוד שירותם. אולם לחייל הקרבי המתמסר והמוכן להקריב את חייו מניע ציון מיוחד, כדי שגם החיילים קרביים יתנאו באות סיני ביום העצמאות.

אני, אתה והוא

התמונות בפרופורציה שלכם על כסוד העבודה בחברת אתא (העולם הזה 1022) היו יפות, אולם הכתבה שנלוותה אליהן היתה פושרת מאוד. אני תמה מדוע נקטתם בענין זה בסגנון כל כך מתון ופוסה על שני הסעיפים. הרי ברור לכל אין העולם הזה חושש לשים את עצמו שופט על כל העולם ולהרוץ את דינו בפסקנות.

שמריהו הכהן, חיפה

הקורא הכהן מגזים, אין למערכת כל חסדיך של "אתא בחרתנו".

נשיות אמהות

בניגוד למה שנכתב במדור הפולנוע (העור לש הזה 1021), הרי ג'ין הארלו לא היתה אשתו הראשונה של קלארק גיבל. הוא אמנם שיחק עמה בכמה סרטים והצטלם עמה באי אלו פוזות, אבל זאת היתה רק ידודת ולא יותר. אשתו הראשונה של

ג'ין הארלו ונכרת גיבל מספר 1

גיבל היתה ג'ופוין דיילון, בעלת נשיות אמהות לקלארק, שהיה צעיר ממנה ב-17 שנה. גיבל התחתן ארבע פעמים אחרי זה, אבל אף פעם לא עם הנכרת הארלו. שושנה טל, ירושלים

מר גיבל יכול רק להצטער על שלא בחר את אשתו הראשונה כעצת העולם הזה. לשם השוואה ראה תמונה.

כדורעש

התפלאתי על שהכנסתם את שערוריות הכדורעש בלגה א' ונ' במדור הספורט דווקא (העולם הזה 1022). איר אפשר לקרוא לדבר כזה ספורט? מה שנעשה בשטח הספורט במדינתנו הוא רונסא מאלפת למה שקורה בשאר השטחים, שעסקני הספלות שמים עליהם יריים.

אפרים מנדלר, רחובות

עייפתי ויגעתי למען למצוא את הסיבה שבשביבה היו אנשי בית"ר ירושלים צריכים לנצח את הפועל תרצה. האם הם צריכים לעשות עבודה שחורה ומינעת עבור יריביהם, אנשי הפועל ירושלים? על שום מה? בנצל שון האחרונה עושה את ה"מקסימום" לרדולה של בית"ר? יצחק, ירושלים

ספורט חריש בא למדינה — כדורמאות... ק. מסטנובו, תל-אביב

קבוצה ירושלמית עיקשת הביעה לעצמה את הרשת, בשמחת הנצחון, שעתה בחשבון, וממגרש — היא ירדה מנורשת.

בכור לוי, ירושלים

כמי שנכח במשחק הכדורעש בין נכרתו צבא צרפת ונכרתו הכדורעש לוישע לנדר שוסלה, הרי שמחליה לתודורו כרם מצאנו חליפים לשיע היו שם לפחות... רגמן, תל-אביב

קרן ילדנו, העורה הסוציאליט וכז, ית-אכרו בהנחת עורה לילדה, לשם מה קיימים מוסדות חינוך בתור ילדות הארץ אשר גלתי וחונכתי בה, קשה לי שפוט להכיר עתה את המדינה בה אני חיה. לא תיארתי לי שהשפלות היא כה גדולה.

רות וינגרמן, ירושלים

ש. כ.: שעשועים בצבור

הרעיון להציג ציורפ מילים אשר ראשי התיבות ש. כ. כ. מתאימים להם (העולם הזה 1022) מעשע מאוד. הצעתי הצנועה: "שנעונות ביניי".

יחיאל גרוס, חיפה

אולי "שירת ברבור" של מפא"י? דני ארנון, פתח-תקה

"שליחות בחוץ-לארץ" אסתר דובינסקי, תל-אביב

ישראל קלה, תל-אביב

יתכן שאינני יהודה הלוי או איבו עזרא, אבל היר שחיברתי על הש. ב. מתאים מאוד לרוח בה היו הם מכסאים בית דעותיהם על מוסד זה, לוא היה קיים בימים:

שועלים בכרם שואפי בצע, שומעים כסתר שפע בדיחות, שדללני בושח, שליחי בורסה, שוללים במחון — שמחים במנות, שונאי בוגדים, שוחרים בטובו, שמעו בקולי — שמופם ברחוב.

שלמה ענתבי, תל-אביב

חינוך מינימליסטי

משרד החינוך והתרבות הפיץ לאחרונה מכתב חוזר בבתי-ספר, בו עודד תלמידים לבקר בתערוכות הנשק בבית-הדיון. אינני רואה כל מטרה חינוכית או תרבותית בעריכת פעולות מעין אלה. האין כלל הרם אלה המוצגים בתערוכה הנוגדים את עקרונות החינוך והתרבות הישראליים, שהם בעלי אורינוטציה של אי שימוש באלמנטים וביחס לכתיספר ערביים, חושבני שמשרד החינוך אינו צריך להבלים דוקא צד זה של החברה